

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

6. de potentia generantis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

Dei fit, & nostrum verbum quod nascitur de nostra sciētia dissimile est illi verbo Dei quod natum est de Patris essentia. Tale est autem ac si dicerem, de Patris sciētia, de Patris sapientia, vel quod expressius est, de Patre essentia, de Patre scientia, de Patre sapientia. Ex hoc itaque intellectu, Verbum Dei patris vnigenitus filius per omnia Patris similis & equalis dicitur: quia hoc omnino quod Pater, non tamen Pater: quia iste filius, ille Pater. Inde solum vnigenitus Dei dicitur natura filius, quia eandē (inquit Hilar. i. de Trinit.) naturam quam ille qui genuit habet.

Filius similis Patri, ac proinde solus dicitur natura productus. De generationis modo siue de comparatione actus

DE POTENTIA generantis.

D I S T I N C T. Sextæ CAP. primum.

Pater nec voluntate nec necessitate genuit Filium.

quorundā ad potentiam.

Præterea quæri solet vtrum Pater genuerit filium voluntate an necessitate. De hoc Orosius ad Aug. Volūtatē Patris genuit filium, vel necessitate: sed nec voluntate nec necessitate, quia necessitas in Deo non est. Præire voluntas sapientiā non potuit. Quocirca ridenda est dialectica Eunomij (ait Aug. 15. de Trinit.) qui cum non potuisset intelligere, nec voluisset credere

To. 4. in dia logo 65. quest. 9. 47. cap. 20

b. 5. Tri.

vnigenitum Dei filiū, verbum Dei esse natura, dixit filiū esse volūtatis Dei, & non naturæ: volens asserere accedentem Deo voluntatem, qua gigneret filium. Sicut nos aliquando volumus aliquid quod prius nolebamus. Et sic Deo vt nobis mutabilitatem tribuebat: quod absit, vt de Deo id credamus.

C A P. Secundum. Pater filiū natura non voluntate genuit.

ID docet Aug. lib. 15. de Trinit. vbi quendam catholicū hæretico respōdentem ita c. 20. et commendat, dicens: Acute sanè quidam in qua. respondit hæretico versutissime interrogan- ad O-
Pater natura, tamen voluntate communicabilitatis & necessitate incomunicabilitatis, naturam concomitantibus genuit filium. ti vtrum Deus Filium volens vel nolens genuerit. Si nolens, miser esset Deus: Si volens, igitur non nature est Filius, sed voluntatis. At ille vigilantissimè vicissim ab eo quaesivit vtrum Deus Pater volens aut nolens sit Deus. Si nolens, eadem miseria in Deo sequeretur. Si volens, igitur ipse sua voluntate Deus est, non natura. Ex his ergo colligitur non esse concedendum, quod Deus voluntate vel necessitate, vel volens vel nolens sit Deus, aut Filium genuerit.

Obiectio.

Voluntas Dei est natura Dei, quia non est aliud in Deo esse & velle. Si ergo Deus natura Deus est, & voluntate: & si Verbum Dei natura Filius Dei est, & voluntate.

Dilutio.

Quamuis natura & voluntas sint vnū, sicut præscientia & prædestinatio, velle & scire Dei: non tamē quicquid dicitur de vno, dicitur & de altero. Non enim omnia illa sua voluntate Deus vult quæ scit sua scientia qua nouit bona & mala. Voluntate autem vult tantū bona, & Præscientia de bonis est & malis: Prædestinatio autem de bonis tantū. Esto ergo quod voluntas & natura sint vnum, dicitur tamen Pater genuisse Filium natura, non tamen voluntate, & esse natura Deus, non voluntate.

Natura es voluntas in Deo sunt vnum re sed non ratione.

Quo pacto sit intelligendum quod Pater nec nolens nec volens sit Deus, aut filium generans.

Prædicta verba ex tali sensu mihi videntur accipienda, vt voluntatem præcedentem, vel accedentem intelligamus, qualiter Eunomius intelligebat. Non enim ipse est Deus, volūtate præcedente, vel efficiente, vel volens, priusquā Deus: nec volūtate præcedēte vel accedente genuit Filiū, nec prius volens q̄ generans genuit Filium.

o. et
ua.
o.

Nec prius generans quàm volens genuit Filium. Volens, enim genuit sicut potens, & bonus, & sapiens genuit. Dicamus ergo quòd Pater sicut sapiens, ita volens genuit filium, sed nō voluntate aut accidēte. Quē sensum aperit Aug. ad Eph. nunquam filium vt esset præcessit paterna voluntas. Ille quidem natura filius est.

DE PROPRIETATE POTENTIAE generantis.

DISTINCT. Septimæ
CAP. Primum.

Potentia generandi non dicit quid.

De comparatione potentia generandi ad personam.

S Olet quæri à quibusdam vtrū Pater potuerit vel voluerit generare filium. Si enim potuit, inquirunt, vel voluit generare filium, ergo potuit aliquid & voluit, quod nec voluit nec potuit filius. Nam Filius nec potuit nec voluit generare filium.

Cui versutiæ facilè respondemus: distinguenda est enim intelligentia propositi verbi, scilicet posse vel velle gignere filium: & posse vel velle aliquid. Neque enim generatio filij aliquid eorum est, quæ subiecta sunt diuinæ potentia & voluntati. Nec est aliquid inter omnia vel de omnibus, sed super omnia & ante omnia. Non enim antè voluit vel potuit quàm genuit, sicut nec antè fuit quàm genuit, quia ab æterno fuit, & ab